

VISPERDALEN

Västergötland

Det vis - kar i den stil - la da - len. Vem viskar
 där? Det är ett slag av näk - ter - ga - len, det bäc - ken
 är — nej, bäc - ken stan - nat, tyst få - geln
 är. Det är väl an - nat, som viskar där.

En jungfru satt med krans i håren
 vid Visperbäck,
 som ängeln mild, som ros om våren
 så frisk och täck.
 Hon viskar trogen:
 "Min natt var lång,
 så hemsk är skogen,
 kom hem en gång!"

Det suckar i den stilla dalen.
 Vem suckar där?
 Det är väl duvans suck i alen:
 det floden är.
 Nej, duvan lilla
 ej suckar så,
 och re'n är stilla —
 vem suckar då?

En yngling inom fängselmuren
 i mörker satt.
 Han suckade, och kring naturen
 ljud sucken matt.
 "Jag kommer, Clara!
 Men när, vet Gud.
 Låt kedjan svära,
 hon är min brud."

Den fångna yngling dog i bojan
 på Falkenberg,
 och Visper-mön i dunkla kojan
 hon dog av sorg.
 När svanen landar
 på blomligt skär,
 de trognas andar
 än mötas här.

Då solens första strålar glimma
 på klippans rand,
 och tysta silverfiskar stimma
 vid stenig strand,
 envar, som fiskar
 än höra kan,
 att när hon viskar,
 så suckar han.

Efter K. A. Nicander